

overfor Folkethinget, thi vi have allerede i forrige Samling hørt ikke faa Folkethingsmænd af dem, som vi her i Almindelighed pleie at regne til samme Side som Landsthingsministeriet, tale om, at der maatte tages Hensyn til Folkethinget, og at der maatte vises Smødefommen. Men jeg siger ikke, at man, fordi man engang har begaaet en Feil, skulde begaa den samme igjen og danne et nyt Høivernministerium. Det maa jeg reservere mig imod at blive opfattet saaledes. Jeg antager, at det Ministerium, der skal kunne føre os videre, maa være af en hel anden Bestaffenhed end det nuværende, thi hvorledes skulde vi kunne komme af Stedet med et Ministerium af samme Art, naar vi ikke kunne komme frem med dette Ministerium? Nei! jeg forbauses virkelig over, at jeg har kunnet opfattes saaledes, men det maa vel ligge i min ufuldkomne Maade at udtrykke mig paa. Jeg troede, at det var klart nok, at det, naar jeg stemmer for denne Dagsorden, hvori der staar, at det nuværende Ministerium er en væsenlig Hindring for, at vi kunne komme videre, da ikke kan være min Mening, at jeg skulde være tilfreds med et Høivernministerium. Jeg kan ikke forstaa, at det kan lægges ind i mine Ord, som det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds har lagt deri, thi det er ligesom det Modfatte af, hvad jeg har villet sige.

Bøffen: Jeg har forstaaet det ærede Medlem saaledes og tror, at hans Ytringer faldt saaledes, at havde man endda dannet et Høivernministerium, havde han havt Mindre derimod, men det, han fandt forkasteligt, var, at der var blevet dannet et Landsthingsministerium. Har jeg imidlertid misforstaaet det ærede Medlems Mening, vil jeg naturligvis gerne i saa Henseende gjøre min Undskyldning.

Tørgen Pedersen: Det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) begyndte med at sige, at Meningen med den foreslaaede Dagsorden var at slaa Flint mod Ministeriets Staal, fordi man troede, at man derved kunde faae Ministeriet til at forsvinde, og den høitærede Minister udviklede det nærmere, idet han gjorde gjældende, at han havde faaet det Indtryk af, hvad der var blevet sagt, at man vilde skyde Sagen til Side ikke for Sagens Skyld men af Hensyn til Ministeriets Personer. Ved at høre denne Tale om Stb og Staal kom jeg til at tænke paa, hvad Folketsagnet melder, nemlig at der er visse Folk, som have Lovet saaledes, at naar de skulle til at dø, kunne de ikke slippe Livet, med mindre man faar sat en Ildgryde under dem. Der er ganske vist nogen Fristelse til at sammenligne saadanne med det nuværende høitærede Ministerium, idet det paa en Maade befinder sig i en lignende Tilstand. Alt synes nemlig at tyde paa, at det ikke kan leve og heller ikke kan dø, og kunde man have

fundet et Midde, der kunde gjøre det noget lettere for Ministeriet at skifte Siden med Eviggheden — naturligvis politisk talt — skulde jeg gerne være med dertil; men jeg vil dog lige over for, hvad der er kommet frem, dels fra det ærede Medlem fra Helsingør, dels fra den ærede Minister, sige, at naar jeg stemmer for den foreslaaede Dagsorden, er Grunden dog ikke den anførte. Jeg stemmer for Dagsordenen, fordi jeg er fuldt overtydet om, at det ikke nytter at forhandle denne Sag, og jeg gad nok vide, om der overhovedet er noget Medlem i denne Sal, der antager, at det kan nytte noget. Det er dog urimeligt at antage, at dette Things Flertal, som endnu er det samme, som det var tidligere, kun at det er blevet betydelig forstærket med Medlemmer, der sikkert ikke ere ubekjendte med Sagens tidligere Gang, skulde, saaledes som Sagen staar, nu faa aldeles ville fravige sit tidligere Standpunkt, at der kunde være Haab om at gjenneføre Loven, og det er ligesaa haabløst at antage, at det høie Ministerium skulde fravige sin Stilling. Vi have hørt det i Dag af den høitærede Minister, og ligeledes udtalte han det forleden Dag i Landsthinget, idet han sagde, at det Forslag, som Landsthingsudvalgets Mindretal havde opstillet der, og som jo var det samme, som tidligere er udgaaet fra dette Thing, havde han her beskæmpet med al Kraft, og kunde fremdeles ikke tage imod det. Naar Stillingen er denne, forekommer det mig, at det Bedste, man kan gjøre, er at lade Sagen ligge og ikke spille Lid og Kraft paa den, saa meget mere som det maa erkjendes, at jo oftere man er nødsaget til at tærste Sagen igjennem med den Udsigt for Die, ikke at faae Noget ud deraf, desto mindre vil man være oplagt til at tage fat paa den, naar der virkelig bliver Udsigt til at faae et Resultat bragt tilveie. Derfor stemmer jeg for Dagsordenen.

B. Holm: Selv fra de ærede Medlemmers Side, der have talt imod den motiverede Dagsorden, har man i Virkeligheden ikke hørt noget Forhaabningsfuldt, skjøndt de fleste af de ærede Herrer, til hvilke jeg siger, tidligere have havt Sæde i Thinget og flere af dem i selve Hærløvsudvalget. Jeg kunde for saa vidt have frafaldet Ordet, som jeg kan tiltræde, hvad der er blevet sagt af forskjellige ærede Talere, men der er faldet Ytringer, som jeg ikke kan lade staa uimodsagte. Der er nemlig reist bestemte Anker mod den gjældende Hærløvs af en saadan Natur, at det har undret mig ikke lidet at høre dem blive fremsatte, naar jeg erindrere de Udtalelser, der faldt fra ærede militære Medlemmers Side, da den gjældende Hærløvs blev vedtagen i 1867. Den Gang hørte man de militære Medlemmer lige overfor dem, der havde nogen Betænkelighed ved Hærløven, kaste Ansvarer fra sig, hvis Hærløven ikke blev vedtagen. Nu er Hærløven paa